

Sygn. akt V CSK 427/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa A. K.

przeciwko F. [...] S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 stycznia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 marca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1800 zł  
(jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 18 marca 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...], uwzględniając częściowo apelację powoda, zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji oddalający powództwo i zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 167 131,24 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 lipca 2013 r., oddalił powództwo i apelację w pozostałej części i orzekł o kosztach procesu.

Sąd Apelacyjny, odmiennie niż Sąd pierwszej instancji, nie uwzględnił podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia uznając, że w okolicznościach sprawy podniesienie tego zarzutu stanowi nadużycie prawa w rozumieniu art. 5 k.c. i jako sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, nie korzysta z ochrony.

W skardze kasacyjnej opartej jedynie na zarzucie naruszenia art. 117 § 2 k.c. przez błędną wykładnię, strona pozwana, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazała przesłankę przedsądu określoną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. stwierdzając, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne „związane z możliwością nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia z uwagi na uznanie, że zarzut taki stanowi nadużycie prawa po stronie dłużnika powołującego się na taki zarzut w celu uchylenia się od obowiązku wynikającego z określonego stosunku prawnego, w szczególności o charakterze obligacyjnym”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. powinien przedstawić występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne przez jego odpowiednie sformułowanie jako abstrakcyjnego pytania prawnego, wskazać przepis prawa, na tle którego powstało oraz przedstawić w pogłębionym wywodzie prawnym kontrowersję i rozbieżne oceny prawne, jakie zagadnienie wywołuje, ze wskazaniem propozycji ich rozwiązania oraz wykazać, że są one tak poważne, istotne i uniwersalne, że wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy koniecznego zarówno do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy jak i dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl.).

Skarżąca nie wykazała tych okoliczności. Pytanie nie zostało sformułowane w sposób poprawny, nie wskazano przepisu prawa, na tle którego powstało ani kontrowersji czy rozbieżnych ocen prawnych jakie wywołuje. Przede wszystkim jednak nie wykazano konieczności wypowiedzenia się Sądu Najwyższego w tym przedmiocie. Kwestia oceny zarzutu przedawnienia roszczenia w aspekcie nadużycia prawa, przewidzianego w art. 5 k.c., była już wielokrotnie przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, które przytoczyła sama skarżąca, nie wskazując jednocześnie dlaczego uważa, że Sąd Najwyższy powinien się wypowiedzieć w tym zakresie po raz kolejny. Niewątpliwie nie jest to konieczne ani z punktu

widzenia interesu publicznego, skoro Sąd Najwyższy rozwiązał już przedstawione zagadnienie prawne, ani w celu prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, gdyż skarżąca nie zgłosiła w skardze kasacyjnej zarzutu naruszenia art. 5 k.c. Tym samym, nawet w razie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy, związany podstawami skargi kasacyjnej( art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c.), nie mógłby podejmować tych kwestii.

Biorąc wszystko to pod uwagę należało na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując także okoliczności, które w ramach przedsądu Sąd Najwyższy obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98, w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

I.n